

Mitä kuuluu perussarjakuvalle?

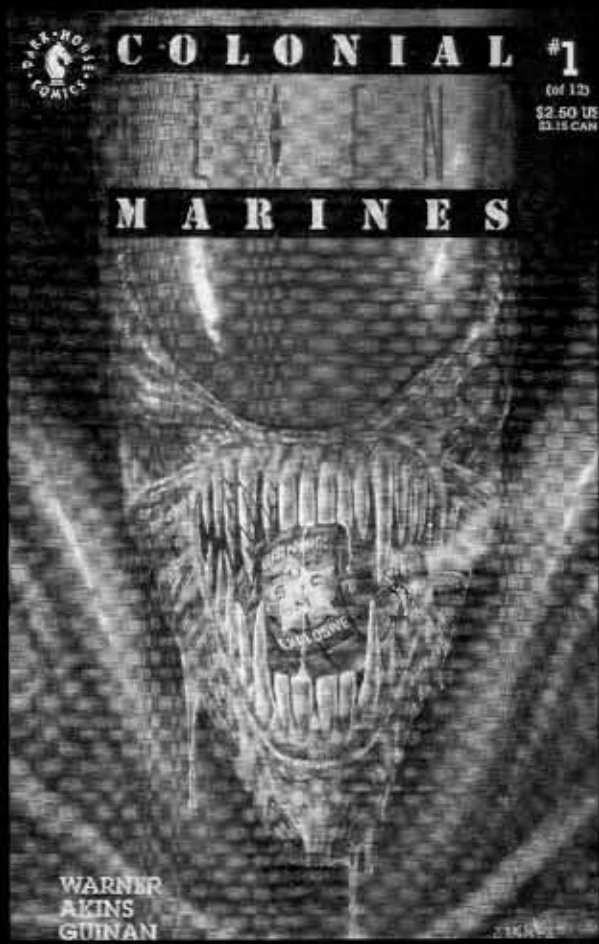
Amerikkalaisen sarjakuvan markkinat ovat valtavan laajat. Tämän Sarjainfon muut artikkelit keskittyvät siihen nk. laadukkaampaan ja taiteellisempaan tarjontaan, joten tähän arvostelukimaraan on otettu mukaan kasa perussarjakuvaa – jättäen kuitenkin valikoiman ulkopuolelle markkinoita hallitsevat ja kaikille valitettavan tutut tasapaksut ja tavanomaiset supersankarilehdet. Periaatteessa kyseessä on eräänlainen toisinto Sarjainfo 2/90:ssä toteutetusta jutusta.

Käsittelyssä olevista lehdistä lähes kaikki ovat ilmestyneet maaliskuun aikana – puolet jopa samalla viikolla. Otos on pääosin satunnainen, eikä edusta alansa parhaimmista (ottaa päähän kun en saanut esim. Concretea mukaan). Lehdet esitellään aakosjärjestyksessä.

Omat henkilökohtaiset lyhyet arvionsa lehdistä ovat laatineet Sarjainfon ex-päätoimittaja **Harto Hänninen (III)**, Sarjakuvan, rakasteluni -kirjan toinen toimittaja **Petri Kemppinen (PK)**, Naarussarjajoen päätoimittaja **Kata Koskivaara (KK)**, Sarjainfon oma poika **Harri** "näiden lukeminen oli yhtä työlästä kuin Kotomaan katsauksen lehtien kahtaaminen" **Römpötti (HR)** ja Tähtivaeltaja-lehden päätoimittaja **Toni Jerrman (TJ)** eli minä.

Aliens: Colonial Marines I

Chris Warner - Tony Akins & Paul Guinan
III: Aliensista on tullut jonkinasteinen rahassampo Dark Horselle, ja täytyyhän sampoa takoa. 12-osuinen Colonial Marines -sarjan avaus ei tarjoa mitään omaperäistä ja houkuttavaa. Piirittäjäni viilää uskottavanoloista, mutta mielikuvituksetonta naturaa. Haukotuttaa.
PK: Jenkkipojat avaruudessa. Jokseenkin tarpeeton sarjakuva – liikaa tekstiä ja tavallisia ihmisiä.
KK: En ostaisi toista osaa, sehän on tosi ennakoitavissa, tällainen likainen tusina. Vanhat ovat mausteet tässä sopassa, piirros tylsänsujuvaa ja värit rumat. Turha painotuote.
HR: Tarina luistaa kohtalaisen hyvin, vaikka vai-

COLONIAL MARINES #1
 (of 12)
 \$2.50 US
 \$3.15 CAN

WARNER
 AKINS
 GUINAN

LEGENDS OF THE DARK KNIGHT

MASK I

kuttaakin alun perusteella tavanomaiselta toimintaryöpytykseiltä. Henkilöhahmot ja tilanteet esitellään sujuvasti tapahtumien kautta eikä tekstiä käytetä liikaa. Visuaalisesti Aliens näyttää persoonattomalta liukuhihnayölyltä: kuvat ovat jäykkää ja kömpelöitä, hahmot kirveellä veistettyjä ja värit kuin karamellihtealta pihistettyjä.

TJ: Aliens-sarja siirtyy vihdoin uusille ja kiehtovammille metsästysmaailloille. Maa on unohdettu järjellä hävittävän avaruusaseman hyväksi. Kakkosleffasta matkittu merjälkäväki-pointti liikoine päähenkilöineen käy myöhemmissä osissa häiritsevänä, mutta kelpoa sci-fiä ja kiinnostavia tv-estejä Aliens-mythokseen on luvassa. Piirrosjälki on tässä numerossa ruutuajaltaan paikoin hyvin ideoitua ja kivan yksityiskohtaista – jatkossa kärsii selvästi kiireestä.

Batman, Legends of the Dark Night 39: Mask I Bryan Talbot

III: Tietääkö kukaan, montako Batman-lehteä DC:ltä ilmestyy?

Vaikka kärsinkin hetkellisestä Bat-uupumuksesta, täytyy myöntää, että Mask-tarinan avauksessa on imua. Tällä kertaa loputtomiin jaihetu kaksoisidentiteetti on käännetty niin, että koko Batman-meininki on deekikselle joutuneen Bruce Wayneen harhaa. Talbot on hyvä kertoja, mutta piirtäjänä hiukan epäomaperäinen: **Frank Millerin** ja **Brian Bollandin** vaikutus kuuluu sieltä täältä.

PK: Pitäminen vaatisi melkoisen syvää kiinnostusta Batmanin sairaskertomukseen. Talbot yrittää väkisin. Niin väsyttää, etten ostaisi kakkososaa.

KK: Vanha kunnan Bats parka! Teoria mielisairaan kuvitelmista kyscenalaistaa koko Batmanin, henkevoittaa kummasti. Kyllä, haluan lukea jatko-osan, vaikka paremminkin piirrettyjä Bats-ja on nähty.

HR: Mielisairas Batman ei ole enää omaperäinen ajatus, mutta Talbotin idea skitsofrenisesta al-

koholistista toimii hyvin. Psykologin konsultoitu tarina on uskottava. Talbot piirtää hieman jäykästi ja persoonattomasti, mutta jälki on selkeää ja annattaitoista perustavaraa.

TJ: Suomeen Finneonin (7.-8.8. Helsinki, Vanha Ylioppilastalo) kunniavieraksi saapuva Bryan Talbot on tehnyt ensinümälsestä Batman-tarinastaan vahvan vaikuttavan vision, jolla koko Batman-hahmo olisi ollut hyvä kuopata. (Kissanainen: "I'm only a projection of your mind. A fetish in leather..." Yess-s!) Piirros on paikoin todellista herkkua, paikoin vähän jäykkää – Talbotin jälki toimii mustavalkoisena paremmin.

Faust 5: Love of the Damned David Quinn - Tim Vigil

HH: Verta, kyrpää ja eritteitä tihkuva Faust on oman hardcore splatter -sarjansa paras lehti. Mutta minä en voi sille mitään, että yliarvostetun **Tim Vigilin** perusuaturalistinen piirrosjälki runsaine rastereineen on luotaantyöntävän tylsää. Verisiä orgioita kuvatessaan Vigilin taide toki lähtee lentoon, mutta logiikan nimissä mukaan on pakko tunkea jotain arlistakin, ja sitä Vigil ei oikein jaksaisi piirtää – enkä minä lukea.

PK: Panemista, ruoskintaa ja ruumiita. Pinon parhaimmista, riittävän alitajuista toimiakseen.
KK: Onpa tosi henkevä piirtää seksiä ja väkivaltaa tekotaiteellisella kässärillä ja väittää sitten esipuheessa sen olevan mahtavaa, koska se rikkoo tabuja. Jos et diggaa, olet vanhoillinen pieru! Kuulkaas nyt! Ihmiset ovat todistettavasti naineet jo aikojen alusta ja väkivallan käyttö lienee yhtä vanhaa. Eikä niiden kuvaaminenkaan ihan musi juttu ole. Tosi radikaalia.

HR: **David Quinnin** käsikirjoitus on mahtipontista soopaa saatanaapalvoista höystetyllä mukacroottisella pyllistelyllä.

Tim Vigil käyttää mukavasti rasteria mustavalkoisten piirrostensa tukena, mutta ihmisistä hän ei osaa piirtää alkumukaan uskottavasti.

TJ: Kun tuoretta sarjakuvaa ei saada aikaan, niin julkaistaan vanhoja numeroita uusiksi uusilla kansilla – kysyntää kyllä riittää. Faust on kaiken kiihottavan väkivaltasekin äiti ja Tim Vigil nuorten splatter-piirtäjien jumala. Juonesta nyt ei kukaan ota selvää, mutta kun se mahdollistaa tällaisen veri ja vittu -iloittelun, niin ei ole tarviskaan. Vigilin ihmiset ovat groteskissa rumuudessaan äärimmäisyyksiin asti aisteja hiveleviä. Täydet masturbointi-pojot.

Fish Police 5: Halftime Steve Moncuse

III: Steve Moncusen Kalajepari tekee omia tuista risteytyksiä Mutantlikonnista ja Philip Marlowesta. Parodiana se on kuitenkin liian kesy viihättääkseen aikuista lukijaa. Moncuse ei ole erityisen kekseliäs piirtäjä, mutta hallitsee rytmityksen näppärästi. Mustavalkoisena koko juttu toimii huomattavasti paremmin – **Tom Vincentin** kirikkaat värit tuovat mieleen käytetyn värityskirjan. Eikä taatusti mene rajojen yli.

PK: Hohhoijaa. Turtlesien vika.

KK: Bodattu kala herää kankkudessa ja suunnittelee hukuttautuvansa kylpyammeeseen! Tämä on kyllä riittävän kipeä minun makuni! Ainekseä on, mäksi niitä ei ole viljelty pidennälle? Juttu kostaja-ravun juottamisesta on hanska, kala on söde.

HR: Kaikki henkilöt on piirretty vedeneväiksi ilman mitään järkevää syytä. Ryppäämishuomori muistuttaa typerimpien teinikolliisten omakustannemyrtelemää. Piirrookset ovat harvinaisen aneemisia.

TJ: Jostain käsittämättömästä syystä Marvel on ryhtynyt julkaisemaan uudelleen Steve Moncusen kriitikkojen suosikkia Fish Policea kamaalissa väreissä. Aikoinaan mustavalkoisena tämä iski ihanalla pimeydellään kovaa, mutta nyt Moncusen kaunis viiva ja sen tasapaino tyhjien valkoisten tilojen kanssa on tuhottu täysin. Piirrosten pilaantumisen myötä myös jutusta on hävinnyt tunnelma. Hanki käsiisi alkuperäiset lehdet!

Hard Looks 4

Andrew Vachss - Paul Guinan & Tony Akins

III: Hard Looks on astanajaja-kirjailija **Andrew Vachssin** uusi aluevaltaus. Väärinymmärrettyjen nuorisorikollisten puolesta puhuvan Vachssin siirtyminen sarjakuvamarkkinoille tuli varmaan monille amerikkalaisille järkytyksenä. Lehden nelosnumeron jengisotatarina kulkee varmaotteisesti alusta loppuun; siinä on niin sanottusti imua. Piirrosjäljestä vastaavat tylsät hemmiot **Guinan & Akins** (ks. Aliens: Colonial Marines), tällä kertaa mustavalkoisena. Kovin on ankeaa.

PK: Jengielämän paineita. Osa myyntihinnoista tilletään vaikeasti traumatisoituneiden tutkimukseen. Kaunista, Jerrman.

KK: Taitaa olla psykologinen draama tyyppiä. Juokse poika juokse, mutta sehan luetaan jo peruskoulussa. Sitäpaitsi jannut ovat liian vanhan näköisiä ja piirretty niin surkeasti ettei niitä erota toisistaan. Tämä on yhtä huono kuin The Death of Speedy (**Hernandez**) on hyvä!

HR: Pitkissä kalsareissa kekkuloivien su-

HARD LOOKS

persankareiden ja mörköjen sijaan Hard Looksin aiheena on 50-luvun nuorisojengi. Tarina on paiteellinen kuin West Side Storyssa ja väkivaltaa on paisuteltu epäuskottaviin mittoihin. Mustavalkoiset piirrokset ovat kamalaa amatöörimaista raapustelua. Paikoin siinä pyritään draamattiseen valon ja varjon käyttöön, mutta taidot eivät riitä.

TJ: Lehden taso vaihtelee kovasti piirtäjien ja valittujen tarinoiden perusteella, mutta harvemmin se onnistuu hujiaansa yrityksestä huolimatta aidosti koskettamaan. Niin ei käy nykyään, vaikka juttu sinällään koko ajan kulkeekin ja piirros on OK. Eli: juoni ei saavuta tunnetasolla ja kuvat olisivat kaivanneet tunkseen värejä.

Lobo: Infanticide 3

Alan Grant - Keith Giffen

HH: Jos omaperäistä taidetta ja tarinaa kaipaa, on **Keith Giffenin** psykopaattinen Lobo paikallaan. Lobo on hypermaskuliininen sankari, joka tappaa kaiken mikä liikkuu. Infanticide-tarinassa Loboa jahtaa parisataa äpäriilasta, jotka ovat päättäneet päästää isukista ilmat pihalle. Tarina rullaa estottoman hulluna ja piirrosjälki on totisesti persoonallista: välillä kimurantti art nouveau -meininkiä tuottaa jopa hahmotusvaikeuksia. Psykedeeliset värit ovat nantia. Minustakin tulee isona Lobo.

PK: Suhtaudun aina penseästi Giffeniin. Siksi on kiusallista sanoa, että Lobo viehättää. Paljosta pseudopohdiskelusta irtoaa aina muutama helmi, karsimalla hölmöimpiä tämä olisi hyvä. Psykedeelinen väritys kuuluu asiaan.

KK: Häuskasti piirretty ja vekkuleita yksityiskohtia, jotka muodostavat omalta osaltaan tunnelmaa. Esim. taistelukentällä raaton yläpuolella leijailevat kärpäset repliikkeineen: "Table for two, please." Tässä muodossa minäkin mielellään suolenpätkiä nautin (irvinaurun kera)! Ja sillä aikaa kun Lobo tappaa taitavasti, tekijät keskustelevat väkivallasta.

HR: Koko lehti kuluu aivottomaan rymistelyyn. Moinen 'parodia' ei naurata. Vinksahaneet viivat ja hupaisat yksityiskohtat pyrkivät visuaalisesti persoonalliseen jälkeeseen, mutta roinaa on aidettu kuviin aivan liikaa. Sekava sommittelu sotkee kaiken lopullisesti, monista ruuduista ei kertaakaan saa mitään selvää.

TJ: Lobo on hemmoista kovin – hän pistää päihin vaikka Joulupukille ja Jumalalle, joten mitä sanaa voisi olla puoliverisellä jälkikasvulla... tai alien-arnadalla? Entä löytyykö enää isompia aseita?! Herkullisen pimmetä ja hulvattoman hervotonta Main man -mekkalaa, joskin **Simon Bisley** on yhä ainoa oikea Lobo-artisti. Suosion myötä Loboa odottaneen alkuperäisen vimman liikkapallistuminen ja ryöstöviijety – merkit näkyvät jo. Minä olen Lobo!

Marshal Law: Super Babylon

Pat Mills - Kevin O'Neill

HH: Millsin ja O'Neillin Marshal Law on supersankariparodioiden eliittiä. Super Babylon ei kylläkään ole sinällään lehti, vaan ennemminkin minialbumi – viime vuodelta. Erittäin hauska kuitenkin. Sivuosissa on läjäpään tutunoloisia superääliöitä, joille nauraminen vaatii tosin Marvel- ja DC-sarjakuvien yleisopinnojen suorittamista. Hyvin piirretty, päättömästi tarinoitu. Suosittelen lämpimästi.

PK: Tarinasta ei jäänyt kerrassaan mitään mieleen, mutta tässäkin on Lobon tavoin muutamia hauskoja hahmoja.

KK: Visuaalisuuden taso vaihtelee toimivasta huikeaan ja juttu on älykäs. Tässä on hieman Watchmen-viritystä: eltaantuneet sankarit sekoilevat, mutta parodian muodossa. Taitaa olla pinon paras, vaikka tässä on yksi kulumut kuvio: nainen (tyttöystävä), joka kapinoi, saa ansionsa mukaan. Jos kimma haluaa olla elävä rimmis ja purra kaikkia, niin sen pitää mun mielestä saada toteuttaa itseään! AARRGH!

HR: Kevin O'Neillin kulmikkaasta viivasta ja karrikoiduista hahmoista syntyy omaperäistä jälkeä. Marshal Law taitaa olla supersankariparodiosta parhaiten piirretty. Pat Millsin irvailu huvittaa paikoin – tosin kuin useimpien muiden hölmöilyt. Sotaa vastustetaan, hieman naivistisesti tosin.

TJ: Marshal Law vihaa sankareita, Marshal Law listii sankareita, Marshal Law pukeutuu koppalakkiiin, vetoketjulla varustettuun kuminaamariin, mustaan nahkaan, kettinkeihin ja piikkilankaan... Jopa Lobo kalpenee joka tasolla Marshal Law'n rinnalla. O'Neillin piirros ja maalaus on ehdottoman upeaa ja Millsin hervottomat juonot ovat tupaten täynnä älykässtä ja kartaaoittavaa parodiaa. Räkänaurut kaikille supersankareille ja poliittisille paskanjauhajille!

Nexus: The Origin

Mike Baron - Steve Rude

HH: Baronin ja Ruden luoma Nexus on pysynyt minulle tuiki tuntemattomana, vaikka lehden yleisöosastolla kuinka hurrataan sitä, että Nexus on taas herätetty henkiin. Olisi joutanutkin pysyä tuntemattomana. Kauniisti painetussa avaruuden kostaja -tarinassa on näppärää juonenkuljetusta ja hienosti rytmittyjä aukeamia, mutta omaperäisyyttä on niin rulukasti, ettei Nexusesta ole Suuren Luokan Sankariksi. Kuivaa ja kiihkontonta.

PK: Venäläisiä klassikoita ja maailmanhistoriaa. Liian yritteliästä: paksut kannet ja turhan kiiltävä paperi.

KK: Loppujen lopuksi aika sympaattinen, vaikka näe neukku-mausteet on kyllä hieman mauttomat, ainakin täältä Suomesta katsottuna. Ja appelsiineja Finlandiasta, joo joo. Mutta eikö nää

isä-kapinajutut ole piirretty jo moneen kertaan?

HR: Nexus on supersankarikostajana harvinaisen pitkälle erikoistunut: häiski nurhua vain totaltäärisiä massamurhaajia. Allegoriat neuvostojä natsidiktatureista ovat pinnallisinkin pikkuhauskoja. Periamerikkalainen ja ryppyotsainen sankaripalvonta laistaa poliittiset ongelmat yksilötasolle. Siistit piirrokset ovat räikeine väreineen steriilejä kiiltokuvia.

TJ: Aikoinaan jäi Nexus lukematta, kun kuvittelin sen supersankarisarjakuveksi – onneksi sain nyt uuden tilaisuuden, sillä näin ihmisläheistä, korkeatasoista, komeaa ja älykässtä science fiction -sarjakuvaa harvemmin tapaa. Tarina mielipuolisen ja oikeudentajuttoman omalaatuisen alienin kasvattamasta ja ohjaillemasta teloitattajasta (=Nexus), joka ei oikeastaan edes pidä ammatistaan, on täynnä sense of wonderia, vahvoja sivuosahahmoja ja mielikuvituksellisia avaruusvisioita. Ruden piirros on jumalaisen kauniin hiottua ja tasapainoista – hiukan **Russ Manningin** tyyliin, mutta vähintään sata kertaa paremmin. Ehdoton löytö. PS. Lue vain Baronin & Ruden Nexusia – tulossa msia sekä vanhoista uusintapainoksia.

Spawn 8

Alan Moore - Todd McFarlane

HH: Todd McFarlanen viittaritari Spawn on kultitietoisien oma rimuaalituskanava. McFarlane osaa piirtää oikein hyvinkin, mutta äityy paikoitellen snobbailemaan niin pahasti, että kuvien olennaisimmat pointit hukkuvat yleiseen kaaokseen. Spawn on hennolla S/M-revisiitilla varustettu trikoosankari, jonka olemassaolon ydin on jäänyt minulta huomaamatta. Joka tapauksessa McFarlane houkuttelee kuuluisia käsikirjoittajia kuin raato matoja: nrossa 9 tarinot **Neil Gaiman**, nrossa 10 **Dave Sim**, nrossa 11 **Frank Miller**! Tässä kahdeksikossa tarinasta vastaa **Alan Moore**. Helpottavaa huomata, että hänkin voi kirjoittaa silkkaa potaskaa. Slogan: "Spawniissa kukaan ei vastaa odotuksiasi."

PK: Pinon huonoimpia kansikuvia. Piirros on tarkkaa mutta kylmää. Naurettavia monstereita ja sairaan näköisiä ihmisolioita. Moore on vetäissyt käsikirjoituksen raskunpoljilta.

KK: Dantiaaninen manala on loistava alkuasetelma. En onnistunut selvittämään onko tämä jatkosarja? Ellei, niin loppu on BÖÖ-tasoa! Taidan olla väärää sukupolvea (ei-musavideoilla-ruokittuja), kun en oikein jaksa lukea näitä kuvia kokonaan: yksityiskohtien tulva ei sisällä olcellisuuksia, vaikka näyttääkin tehokkaalta.

HR: Supertähti-piirtäjä McFarlane joutui hakemaan Spawnilleen vetoapua maineikkailta käsikirjoittajilta. Alan Mooresta ainakaan ei ollut paljoa apua, sillä jutusta ei saa juuri tolkkua. Se vaikuttaa tyhjänpäiväiseltä jorinalta kynnenkerroksisen helvetin hirmuista. McFarlanen viiva on keskivertoa eloisampaa, mutta sivutahto on usein vaikea hahmottaa. Sävykkäät värit tukevat piirroksia hyvin.

TJ: Moore näytti kykenevänsä kirjoittamaan jopa McFarlanen huonompaa Spawnia. Sinänsä Spawniin pahemmin liittymätön tarina koostuu irrallisista ja tyhjänpäiväisistä kohtauksista, joiden olemassaololla ei ole mitään merkitystä. McFarlane pääsee käyttämään Imagen pin-up -tyyliä vain parissa kohtauksessa, joten kuvituskin jää pahasti epäselväksi. Ei hyvä (mutta ei kai kukaan muuta odottanutkaan...).

The Savage Dragon vs The Savage Megaton Man I

Erik Larsen & Don Simpson

HH: The Savage Dragon on **Erik Larsenin** luoma helttapäinen vihreä supersankari. The Savage Megaton Man on **Don Simpsonin** luoma ylimuskulaarisen muhkea supersankariparodia. Kun nämä kaksi sinänsä ylen tyhjänpäiväistä hahmoa näitään yksin kansin ei tuloksena olekaan herkullinen team-up -parodia vaan tuplasti tyhjänpäiväisempi sarjakuva. Ensin hahmot mätkivät kynnenisen sivua toisiaan, sitten kuitaavat yhteisen vihollisen yhdellä sivulla. Puuroa.

PK: Typerä supersankariparodia.

KK: Hieman on heppoinen juoni. No, erehtyä luulemaan kyttää roistoksi voisi ehkä mennä innovaation puolelle. Jotenkin piirros kypsyytä. Luen mieluummin **R. Mäkitä**, mitä gonzo-sankareihin tulee.

HR: Kahden tylsän sankarin yhdistelmä on vähintään yhtä tylsä kuin erilliset hörhöilyt. Taas kerran parodia jää pelkäksi nahisteluksi sivu toisensa perään. Larsenin ja Simpsonin piirrostyylin saumat itvistelevät yllättäen vain paikoin.

TJ: Pettymys – Simpsonin Megaton Man palaa vuosien innokkaan odotuksen jälkeen kehiin, eikä universumin kajahtaneimmasta hörhöilystä ole enää varjoakaan jäljellä. Larsenin Byrne-parodiakaan ei nouse siiville. Pari vitsein yritystä ei tosiaankaan riitä 24-sivuisen sarjakuvaan. Värit, vaikkakin erinomaisen pätevä, tuhoaa piirrostyylin mielettömimmät kontrastit.

Toni Jerrman